

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve V. rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29. října 2024 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Menšíka a přísedících Mgr. Karla Pospíšila a Ing. Jamily Míkové

takto:

Obžalovaný

F. D., narozený XXXXX ve XXXXX

trvale bytem XXXXX

t.č. ve vazbě ve Vazební věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence B.

je vinen, že

dne 7. 6. 2024 v 19:37 hodin řídil po předchozím požití alkoholických nápojů svoje osobní motorové vozidlo tovární značky Mazda 3, registrační značky XXXXX, po silnici č. II/430 ve směru od R. na V., v blízkosti křížení s přivaděčem od dálnice D1 výrazným způsobem překročil maximální povolenou rychlost, která byla snížena místní úpravou na 60 km/h, kdy jel rychlostí 141,4 až 150,2 km/h, za křižovatkou pak v této extrémně vysoké rychlosti vlevo předjížděl přes protisměrný jízdní pruh určený k odbočení vlevo na dálnici (přes dvojitou souvislou středovou čáru) osobní motorové vozidlo tovární značky BMW X1, registrační značky XXXXX, přičemž nezvládl řízení vozidla, které při návratu do pravého jízdního pruhu před předjížděné vozidlo uvedl do smyku, tento nezvládl a přešel vlevo přes celou šířku pozemní komunikace a dále do silničního příkopu, kde narazil nejdříve do mírného travnatého příkopu a následně pravou zadní částí do vzrostlého stromu, od kterého se vozidlo v rotaci odrazilo na přilehlé pole, zde se převrátilo přes střechu, přičemž mimo vozidlo vypadly jeho dvě nezletilé děti jedoucí na zadních sedadlech, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

jeho syn XXXXX, nar. XXXXX a jeho dcera XXXXX, nar. XXXXX, které nebyly za jízdy připoutány v zádržném systému ani připoutány bezpečnostním pásem,

čímž porušil ustanovení § 4 písm. a), c), § 5 odst. 2 písm. b), § 6 odst. 1 písm. c) bod 1, § 17 odst. 5 písm. b), § 18 odst. 1, odst. 3, 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že na místě nehody se podrobil odbornému měření na alkohol přístrojem Dräger, v.č. XXXXX, kdy mu byla v 19:49 hodin z dechu naměřena hodnota odpovídající 1,25 g/kg alkoholu v krvi, při opakovaném odborném měření stejným přístrojem v 19:55 hodin mu byla z dechu naměřena hodnota odpovídající 1,57 g/kg alkoholu v krvi a při třetím odborném měření stejným přístrojem mu byla ve 20:01 hodin z dechu naměřena hodnota odpovídající 1,37 g/kg alkoholu v krvi, a když se po řádném poučení podrobil v Nemocnici V. opakovanému odběru žilní krve, rozbořem vzorku odebraného v 20:45 hodin byla zjištěna hodnota 0,95 g/kg alkoholu v jeho krvi a rozbořem druhého vzorku krve odebraného v 21:15 hodin byla zjištěna hodnota 0,84 g/kg alkoholu v jeho krvi, což vylučovalo jeho schopnost bezpečně ovládat motorové vozidlo,

přičemž při dopravní nehodě jeho nezletilé děti XXXXX a XXXXX utrpěly smrtelná zranění, v obou případech bylo příčinou úmrtí polytrauma, tedy poranění několika pro život důležitých orgánů, v případě XXXXX to bylo především /anonymizováno/ a v případě XXXXX to bylo /anonymizováno/, a dále došlo k lehkému zranění spolujezdce na předním sedadle vozidla Mazda J. T., nar. XXXXX, který utrpěl lehké podvrtnutí krční páteře, zhmoždění měkkých tkání hlavy v oblasti temene, zhmoždění levého ramena, se kterým byl 2 dny hospitalizován v Nemocnici V. a dále ošetření již nevyhledal

tedy

- jinému z nedbalosti způsobil smrt proto, že hrubě porušil zákon o bezpečnosti dopravy, a smrt způsobil dvěma osobám,
- vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí, nebo způsobit značnou škodu na majetku, a způsobil tímto činem dopravní nehodu,

tím spáchal

- přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3, 4 trestního zákoníku,
- přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 143 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) let a 2 (dvou) měsíců,**

podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou,**

podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 8 (osmi) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit majetkovou škodu Zdravotní pojišťovně XXXXX, IČ XXXXX, se sídlem XXXXX ve výši 8.120 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit nemajetkovou újmu poškozeným takto:

- A. D., nar. XXXXX ve výši 1.733.640 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75% ročně od 31. 10. 2024 do zaplacení
- S. D., nar. XXXXX ve výši 1.733.640 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75% ročně od 31. 10. 2024 do zaplacení

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození odkazují se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních takto:

- A. D., nar. XXXXX ve výši 666.360 Kč
- S. D., nar. XXXXX ve výši 266.360 Kč

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený J. T., nar. XXXXX, bytem XXXXX se svým nárokem na náhradu škody ve výši 17.000 Kč odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Po provedeném hlavním líčení, když důkazní situací a zvoleným procesním postupem ze strany obžalovaného bylo umožněno provést toliko omezené dokazování, soud konstatoval skutkový stav podrobně uvedený ve výrokové části rozsudku.
2. K obžalobou popsané trestné činnosti se obžalovaný F. D. vyjádřil, a to v přípravném řízení i v hlavním líčení před soudem. V průběhu vyšetřování obžalovaný uplatnil obhajobu, že před jízdou sice vypil alkohol, nebylo to však v bezprostřední časové návaznosti a před samotným usednutím do vozidla v sobě alkohol necítil. Děti ho prosily, aby je vzal s sebou. Usedly na zadní sedadla, připoutal je bezpečnostním pásem. Cestou do vozidla přisedl J. T.. Pokračoval po tzv. staré silnici na V. a v místě sjezdu z dálnice mu nedalo přednost příježdějící vozidlo. Nebyl by schopen střetu zabránit, proto se situaci rozhodl řešit předjetím tohoto vozidla a při tomto manévru zrychlil asi na 120-130 km/h. Během jízdy si nevšiml, že děti nerespektovaly jeho příkaz a že již nejsou připoutané. V průběhu hlavního líčení se obžalovaný doznal v celém rozsahu obžalobou popisovaného jednání. Zejména uvedl, že by svůj život vyměnil za životy svých dětí. Jeho jednáním trpí celá rodina, která si bolest ponese celý další život. Děti velmi miloval. Pro jeho jednání není žádná omluva. Před vzetím do vazby pracoval pouze brigádně a takto si obstarával prostředky k obživě.
3. Závěry o vině obžalovaného tedy soud učinil na základě doznání jeho samotného, když současně přezkoumal všechny obžalobou předkládané důkazy. Po uvedeném výsledku soud předně konstatoval, že k jednání, jak mu bylo obžalobou jako celek kladeno za vinu, se obžalovaný zcela doznal. V tomto smyslu obžalovaný vypovídal sice až v hlavním líčení před soudem, avšak v návaznosti na úplné doznání učinil prohlášení o své vině podle § 206a odst. 1 trestního řádu a podle § 206c odst. 1 trestního řádu. O takovém prohlášení obžalovaného soud neměl pochybnosti, proto je rozhodnutím v hlavním líčení přijal s tím, že ve stejném rozsahu upustil od dokazování skutkových okolností (§ 206c odst. 4, 6 trestního řádu), neboť prohlášení viny obžalovaným shledal zcela v souladu se všemi důkazy, jak byly zajištěny v průběhu vyšetřování, když se zejména jednalo o policejním orgánem shromážděný listinný materiál – doklady k ovlivnění alkoholem (protokoly o měření z dechu i vzorku krve), lékařské zprávy ke zranění poškozeného J. T., protokol o nehodě v silničním provozu, dále odborné znalecké závěry (znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odpovědi soudní lékařství, znalecké posudky z oboru doprava, resp. strojírenství), příp. podaná vysvětlení J. T., S. T.a. I. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

4. Soud se rovněž ztotožnil s užitou právní kvalifikací jednání, jak bylo popsáno v obžalobě, přičemž i k tomuto se vztahovalo prohlášení viny. Proto soud mohl k právnímu hodnocení uzavřít, že shora popsaným jednáním, které bylo obsahem prohlášení viny a současně bylo zaneseno do výrokové části rozsudku, obžalovaný naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle 143 odst. 1, 3, 4 trestního zákoníku, resp. přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Obžalovaný tedy jednak jinému způsobil smrt proto, že hrubě porušil zákon o bezpečnosti dopravy, přičemž smrt způsobil dvěma osobám, resp. jednak vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činností, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí, nebo způsobit značnou škodu na majetku, činem navíc způsobil dopravní nehodu.
5. Z popisovaného procesního úkonu obžalovaného je potom evidentní také jeho zavinění. Obžalovaný jako držitel řidičského oprávnění musel vědět, že hrubým porušením dopravního předpisu výrazně ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu a mezi nimi také osoby převážené ve vlastním vozidle (zejména potom při ovlivnění alkoholem, výrazném překročení maximální povolené rychlosti a při přepravě velice malých dětí bez zádržného systému), přičemž bez přiměřených důvodů spoléhal, že k porušení zákonem chráněných zájmů nedojde. Obžalovaný dále musel vědět, že již samotnou skutečností, že před jízdou požil větší množství alkoholu, ohrožuje rovněž výrazným způsobem jiné osoby na životech a zdraví, příp. hodnoty majetkové. Přesto k řízení vozidla přistoupil, chtěl tedy porušit příslušné zákonné ustanovení a ohrožení zákonem chráněných zájmů způsobil. Ve vztahu k závažnějšímu trestnému činu proto soud konstatoval jednání ve formě vědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, ve zbytku trestné činnosti potom obžalovaný jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
6. Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel zejména ze stupně společenské škodlivosti jednání obžalovaného a zohlednil také jeho osobní poměry. Projednávaný skutek typově spadá do oblasti vysoce společensky nebezpečné trestné činnosti v oblasti dopravy – porušením důležitých povinností řidiče motorového vozidla podle dopravního předpisu v podstatě pravidelně dochází k závažným následkům na zdraví a životech ostatních účastníků silničního provozu. V daném případě potom byl naplněn rovněž konkrétní vysoký stupeň společenské škodlivosti, a to především pro neodčinitelný následek v podobě dokonce dvojnásobného smrtelného zranění, ke kterému došlo v důsledku jednání obžalovaného. Obžalovaný se sice v závažnější části skutku dopustil jednání nedbalostního a tím trestného činu na úrovni přečinu (§ 14 odst. 2 trestního zákoníku), nelze však pominout ani další část trestné činnosti, která byla spáchána v přímém úmyslu (viz. odůvodnění pod bodem 6.). Soud proto konstatoval velmi vysokou závažnost činu, když naplněním znaků kvalifikované skutkové podstaty (dvojnásobné způsobení smrti jinému v přímé příčinné souvislosti porušení zákonné povinnosti na úrovni hrubého porušení zákona o bezpečnosti dopravy) byl porušen zákonem výrazně chráněný zájem na nedotknutelnosti lidského života – tedy hodnoty, které trestněprávní předpisy poskytují nejvyšší míru ochrany. Na druhou stranu uváděná závažnost činu je postihována již samotnou skutkovou podstatou a nad její rámec není zvyšována dalšími okolnostmi (§ 39 odst. 5 trestního zákoníku). Obžalovanému tak přitěžují toliko okolnosti níže uvedené.
7. Zaměstnání obžalovaného nebyla v širším rozsahu doložena, aktuálně je ve výkonu vazby a v období předcházejícím podle tvrzení jeho samotného pracoval formou nedoložitelných brigád. Ačkoli dřívější pracovní poměr obžalovaného nebyl k datu rozhodování důkazně podložen, soud to nepovažoval za podstatné, neboť ve výrokové části popsané jednání nesouviselo s obstaráváním prostředků k obživě obžalovaného.
8. V místě bydliště či přechodného pobytu obžalovaný není hodnocen kladně, neboť v období posledních pěti let byl ve dvou případech v letech 2022, 2023 postižen pro spáchání přestupku a byl sankcionován pokutou. Obžalovaný se potom opakovaně dopouštěl přestupkového jednání v oblasti dopravy – v rozmezí let 2022-2023 má v evidenční kartě řidiče pět takových záznamů, Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

příčemž tyto postihy se vztahují také k řízení vozidla pod vlivem návykové látky a přepravování dítěte bez zadržného systému. Ačkoli je obžalovaný držitelem řidičského oprávnění skupiny B teprve od 21. 7. 2021, dosáhl bodového hodnocení ve výši 11 bodů a byl již sankcionován správním zákazem řízení motorových vozidel. Z evidence trestů potom soud konstatoval celkem 3 předcházející odsouzení obžalovaného, který se opakovaně dopouštěl zejména méně závažné majetkové trestné činnosti, ale spáchal také jednání násilného charakteru. K těmto soudním postihům soud při ukládání trestu jakožto k přitížení nepřihlížel, neboť na všechny dopadá splnění zákonné podmínky pro zahlázení (výkon trestu obecně prospěšných prací). Na obžalovaného je proto nutno pohlížet jako na netrestaného, přesto lze vyslovit nepochybný obecný závěr, že obžalovaný má opakované sklony k páčání trestné činnosti, neváhá porušovat zákonné normy i v dalších uvedených oblastech, proto je nutné konstatovat, že v minulosti nevedl řádný život.

9. Dřívější odsouzení tedy obžalovanému nepřitěžovala. S ohledem na shora uvedené jako okolnost obžalovanému přitěžující soud hodnotil spáchání více trestných činů, když navíc jeho jednání směřovalo vůči dítěti (§ 42 písm. h, n) trestního zákoníku). Naopak obžalovanému výrazně polehčovalo jeho úplné doznání spojené s prohlášením viny a obdobně soud přistoupil k hodnocení vyslovené lítosti nad svým jednáním – lze předpokládat, že dosavadní průběh trestního řízení měl alespoň omezený výchovný dopad na obžalovaného, který se projevil přinejmenším změnou náhledu na vlastní jednání (§ 41 písm. l, o) trestního zákoníku).
10. Po zvážení všech dalších zákonných kritérií pro ukládání trestu (§ 37, § 38 trestního zákoníku, v návaznosti § 39 trestního zákoníku) i přes přihlédnutí ke shora citovaným výrazně polehčujícím okolnostem a nedbalostní formě trestné činnosti dospěl soud k závěru, že pro závažnost následku (povaha a závažnost trestných činů) nelze na obžalovaného působit trestem akcentujícím jeho výchovnou funkci, který by nebyl přímo spojen s omezením jeho osobní svobody. Následek jednání obžalovaného je vysoce závažný, byl dvojnásobně zmařen lidský život, proto uvedený závěr o druhu trestu platí tím spíše, byla-li prokázána souvislost škodlivého následku s obecně vysoce riskantním počínáním a hazardérským způsobem řízení motorového vozidla ze strany obžalovaného. Všechny shora popsané okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného je možno zohlednit toliko ve výměře trestu. Předcházející odsouzení obžalovanému sice nepřitěžovala, nelze však pominout, že se v podstatě kontinuálně dopouští jednání spočívajícího v porušování zákonných norem – ať již na úrovni trestného činu či přestupku, přičemž dosavadní postihy nevedly obžalovaného k reflexi a poučení ve smyslu snahy zařadit se do řádného života a zejména vyhnout se spáchání dalšího takového činu – naopak jednání vystupňoval do mimořádně nezodpovědného činu. Pokud se tedy obžalovaný prostřednictvím obhájce dovolával šance k nápravě v podobě výchovného druhu trestu, považoval soud takový návrh za zcela nerealistický a možnost nápravy obžalovaného hodnotil jako velice omezenou – sice ji považoval za stále možnou, avšak nikoli za reálnou bez omezení osobní svobody obžalovaného. Proto dospěl k závěru, že je nezbytné volit trestní sankci preferující její represivní funkci. Soud tedy dospěl k závěru, že je nezbytné obžalovanému ukládat trest přímo spojený s jeho výkonem, když za přiměřený považoval trest odnětí svobody ve výměře 7 let a 2 měsíců. Tento trest soud nepovažoval za nepřiměřeně přísný, neboť obžalovaný byl ohrožován trestní sazbou pro trest odnětí svobody v rozsahu 3 – 10 let. Konkrétní výměru trestu soud s přihlédnutím ke všem shora uvedeným okolnostem stanovil výrazněji nad polovinou zákonné trestní sazby, čímž zohlednil také požadavky obecné prevence trestné činnosti v oblasti dopravy. Soud dostatečně přihlédl také k prohlášení viny obžalovaným, neboť bez tohoto úkonu by zvažoval výměru trestu v poslední čtvrtině zákonné trestní sazby.
11. S ohledem na samotný charakter trestné činnosti, jak byl shora popsán, zejména tedy skutečnost, že obžalovaný významným způsobem porušil důležité povinnosti řidiče motorového vozidla, což vedlo k citovanému závažnému následku, soud považoval dále za nezbytné uložit výraznější trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel – tedy po relativně dlouhou dobu vyloučit obžalovaného z možnosti být účastníkem silničního provozu jako řidič motorového vozidla (§ 73 odst. 1 trestního zákoníku). Jak bylo shora konstatováno, nemohl soud dále pominout,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

že obžalovaný byl v minulosti postižen pro přestupky v dopravě nikoli malé závažnosti a byl sankcionován blokovými pokutami i správním zákazem činnosti. Obžalovaného lze hodnotit jako řidiče výrazně nedisciplinovaného. Soud proto vycházel z obdobného okruhu úvah, jak byly odůvodněny v rámci ukládání trestu odnětí svobody, zohlednil dřívější přístup obžalovaného k řízení motorového vozidla a trest zákazu činnosti vyměřil mírně za hranicí poslední čtvrtiny zákonné trestní sazby.

12. Při souběhu trestných činů soud vyměřil trest jako úhrnný podle zákonného ustanovení vztahujícího se na trestný čin nejprísněji trestný (§ 143 odst. 4 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku).
13. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou, když nebyly splněny obecné zákonné podmínky pro zařazení do přísnějšího stupně věznice se zvýšenou ostrahou a pro takový postup soud neshledal ani konkrétní předpoklady vztahující se k závažnosti projednávané trestné činnosti či stupni a povaze narušení obžalovaného (§ 56 odst. 3 trestního zákoníku).
14. Soud dále rozhodoval o nárocích na finanční plnění ze strany poškozených – Zdravotní pojišťovny z titulu vynaložených zdravotnických nákladů (náhrada majetkové škody) a nezletilých poškozených A. D. a S. D. z titulu duševních útrap (náhrada nemajetkové újmy) vzniklých jako následek projednávané trestné činnosti. Nárok na finanční plnění uplatnil také poškozený J. T., a to bez bližšího srozumitelného odůvodnění, když následně k dotazu soudu upřesnil, že požadavek souvisí s náklady na léčení v nemocnici, které jsou po něm požadovány k zaplacení, neboť neplatí příslušné pojištění. Všechny takto uvedené nároky soud konstatoval v hlavním líčení před zahájením dokazování a shledal je tedy jako řádně a včas uplatněné. Při posuzování jejich věcné důvodnosti v adhezním řízení soud vycházel z níže uvedených norem občanského práva. Pokud soud dospěl k závěru o jednoznačném zavinění škodlivého následku ze strany obžalovaného, musel také rozhodnout o jeho povinnosti k náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy (§ 228 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 2910, resp. § 2956 občanského zákoníku).
15. Jak bylo prokázáno, obžalovaný v přímé příčinné souvislosti hrubého porušení zákona o bezpečnosti dopravy zavinil dopravní nehodu, přičemž jednak nejednal způsobem, aby naplnil podmínky obecné prevence (nepočínal si tak, aby nedošlo k bezdůvodné újmě na zdraví i životě ve smyslu § 2900 občanského zákoníku), jednak nesplnil ani specifickou povinnost, jak byla shora ve výroku rozsudku konstatována a která mu byla uložena zvláštním dopravním předpisem jako řidiči motorového vozidla v silničním provozu. Současně soud neshledal žádné okolnosti na straně obžalovaného, které by odůvodňovaly přiměřené snížení uplatněných nároků poškozených (2953 odst. 1 občanského zákoníku). Obžalovaný je osobou v produktivním věku a jeho finanční příjmy i reálné možnosti jejich navýšení v tomto smyslu nejsou omezené. Obžalovaný není ani zdravotně omezen. Nezletilí poškození, kteří při dopravní nehodě utrpěli smrtelná zranění, byli velice nízkého věku a již z tohoto důvodu nelze uvažovat o možném podílu na vzniku dopravní nehody a tím o možném spoluzavinění.
16. Konkrétně potom poškozená Zdravotní pojišťovna listinami doložila náklady proplacené zdravotnickému zařízení za úkony spojené s výjezdem zdravotnické záchranné služby k místu dopravní nehody a s jejím zásahem ve výši 8.120 Kč, přičemž poškozená zdravotní pojišťovna má právo na náhradu nákladů vynaložených v důsledku protiprávního jednání vůči svému pojištěnci – poškozenému (§ 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., § 2960 občanského zákoníku). Takto zaplacenou částku soud shledal jako účelně vynaložené náklady, proto obžalovaného zavázal k náhradě majetkové škody v plné výši uplatněného nároku.
17. Pozůstalé nezletilé sestry – poškozené A. D., narozena a S. D., narozena XXXXX, uplatnily prostřednictvím opatrovníka nárok na náhradu nemajetkové újmy, a to ve výši 2.400.000 Kč, resp. 2.000.000 Kč, když obě utrpěly dvojnásobnou ztrátu staršího sourozence. Jejich příbuzenský poměr k zemřelým byl v průběhu trestního řízení doložen. S ohledem na velmi nízký věk soud Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

vycházel z písemného i ústního prohlášení samotného opatrovníka, které hodnotil jako zcela realistické a neměl žádné důvody pochybovat o jeho obsahu. Je zřejmé, že v případě neočekávaného úmrtí starších sourozenců se jednalo o zcela zásadní dopad nejen do osobního, ale také v širších souvislostech do celého rodinného života, a to i s ohledem na všechny další aspekty jeho budoucího vývoje. Na takovém závěru nic nemění ani skutečnost, že obě pozůstalé nezletilé sestry jsou dětmi velmi nízkého věku, jejichž aktuální vnímání rodinné tragické události je v tomto smyslu omezeno. Nenadálá smrt sourozenců, kteří zemřeli rovněž ve výrazně dětském věku, tak pro tyto pozůstalé představuje výrazný zásah do citových i sociálních vazeb, ale zejména též i nemajetkovou újmu, když nelze pochybovat, že následek dopravní nehody představuje vážný zásah do jejich osobních práv. V daném případě tak soud považoval za splněný předpoklad, že pozůstalým sestrám náleží nárok na finanční satisfakci v důsledku smrti blízké osoby. Náhlým a zejména zcela neočekávaným usmrcením nezletilých poškozených byly pozůstalým sestrám způsobeny duševní útrapy, přičemž uvedená finanční satisfakce tak má vyvažovat toto jejich utrpení (§ 2959 občanského zákoníku). Míra uvedeného zásahu do osobních práv je potom dána především blízkostí příbuzenského vztahu, což soud považoval také za východisko pro stanovení konkrétní výše finančního zadostiučinění.

18. Z hlediska stanovení konkrétní výše zadostiučinění soudní praxí bylo dovozeno (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018 pod sp. zn. 25 Cdo 894/2018), že výše odškodnění se stanovuje jednak základní částkou náhrady, která může být dále modifikována konkrétními specifickými okolnostmi. Uvedená základní částka se přitom odvozuje od průměrné hrubé měsíční mzdy zaměstnanců v národním hospodářství, a to v roce předcházejícím vzniku projednávané škody (za rok 2023 byla tato částka stanovena na hranici 43.341 Kč). Za základní částku náhrady se považuje v případě nejbližších příbuzných 20-ti násobek shora uvedené průměrné hrubé měsíční mzdy. V daném případě tedy soud vycházel z částky základního odškodnění ve výši 866.820 Kč ve vztahu ke každému ze zemřelých sourozenců, celkově tedy ve výši 1.733.640 Kč.
19. Z návrhu nezletilých poškozených podaného prostřednictvím opatrovníka byla patrná rovněž argumentace pro navýšení základní výše odůvodnění, když byly zejména uváděny citové vazby sourozenců. Soud však nepovažoval takto požadované navýšení za věcně důvodné. Při stanovení konkrétní výše zadostiučinění soud zejména přihlédl k blízkosti příbuzenského vztahu, který logicky nejvíce odráží duševní útrapy takto postiženého poškozeného. Sourozenecký vztah je nepochybně velice blízký, ve zcela obecné rovině hodnocení mu však předchází vztah rodiče a potomka. Nezletilého poškozeného nepochybně nelze omezovat v jeho nárocích na finanční zadostiučinění toliko s ohledem na jeho nízký věk, na druhou stranu však také věk odráží míru citového vztahu. Za další zásadní kritérium pro stanovení navýšení základní náhrady by bylo možno považovat předchozí materiální závislost na zemřelém poškozeném, příp. její delší budoucí perspektiva. Tato okolnost však v daném případě v podstatě odpadá, neboť věkový rozdíl nejstaršího a nejmladšího sourozence je relativně malý, přičemž takovou formu jednání mezi sourozenci lze považovat za toliko výjimečnou. Po zohlednění všech shora uvedených okolností a skutečnosti, že s ohledem na charakter činu mají nezletilí poškození v podstatě postavení nejbližším příbuzných, dospěl soud k závěru, že za spravedlivou celkovou výši finančního zadostiučinění lze považovat v případě obou nezletilých poškozených právě částku na úrovni základní výše odškodnění, a to včetně 12,75% úroku z prodlení od 31. 10. 2024 do zaplacení (nařízení vlády č. 351/2013 Sb.), když se ztotožnil s návrhem opatrovníka co do počátku běhu prodlení odvozeného od seznámení obžalovaného s uplatněním nároku.
20. V návaznosti potom soud zavázal obžalovaného k zaplacení nemajetkové újmy v části, kterou považoval za oprávněně požadovanou. Pokud poškození, jejichž návrhům na náhradu nemajetkové újmy soud v části vyhověl, uplatnili nároky na finanční plnění ve větším než přiměřeném rozsahu, postupoval soud podle § 229 odst. 2 trestního řádu a odkázal je se zbytky jejich nároků na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozeného J. T. soud odkázal na stejný typ soudního řízení v celém rozsahu, protože poškozený vedle včas uplatněného nároku ve výši 17.000

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Jančíková.

Kč zůstal přes poučení procesně zcela nečinný a uvedený požadavek nijak důkazně nedoložil (§ 229 odst. 1 trestního řádu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do osmi dnů** ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Okresního soudu ve V.ě, přičemž v této lhůtě musí být odvolání také odůvodněno. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Brně.

Rozsudek může být napaden **státním zástupcem** pro nesprávnost kteréhokoli výroku, **obžalovaným** pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, **poškozeným, který uplatnil nárok na náhradu škody**, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoby oprávněné napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku jej mohou napadat také proto, že takovýto výrok učiněn nebyl, jakož i pro vady předcházejícího řízení, pokud tyto mohly způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání nemůže s úspěchem podat osoba, která se tohoto práva výslovně vzdala.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání podané včas a osobou k tomu oprávněnou má odkladný účinek.

V. 29. října 2024

Mgr. Karel Menšík v.r.
předseda senátu